

[Alfred Jensen.]

sin tid. Man kan ikke skjule den slags nedskæringer bag talemåder om familiepolitik.

Og hvad nu børnefradragene angår, så havde det vel været rimeligt at gennemføre børnetilskud i stedet for dette indviklede system. Men når det er stillet op, som det er i lovforslaget, forstår jeg, at det ikke er regeringens agt at gøre de børnetilskud, vi har, til en permanent foreteelse, og så må man vel regne med, at på et eller andet tidspunkt kommer regeringen med planer om, at tilskuddene skal først reduceres og siden helt forsvinde. Det er vel så det, vi har at tage hensyn til.

Her er jo tale om en revision af skatte- og lovgivningen, som skal virke lang tid frem, og når det er tilfældet, forekommer det mig, at man ikke har ramt de rigtige tal, når man fastholder de fradragsbeløb, der er gældende nu, og som blev fastsat — jeg tror i 1947. Også her burde man naturligvis have gennemført en regulering forlængst. Men når man nu skal gå til en ændring, er jeg overbevist om, at man ikke kan nøjes med at gennemføre en forhøjelse, der svarer til det, priserne er steget med, siden den sidste forhøjelse af børnefradragene blev gennemført. Det forekommer mig, at man må højere op, og her henleder jeg opmærksomheden på, at det udvalg, der blev nedsat for at arbejde med spørgsmålet om præmiering af opsparing, kom til den opfattelse, at man skulle regne med, at udgiften ved at opføde et barn måtte sættes til 1 500 kr. årlig. Det vil altså sige, at man, hvis der skal være nogen rimelighed i det, burde fastsætte børnefradraget til det samme beløb, som er gældende for hver enkelt person under det, vi kalder forsørgerfradraget — vi burde altså op på 1 600 kr.

Dernæst forekommer det mig også, at aldersgrænsen, 16 år, ikke kan blive stående, at den bør hæves — men herom har jeg udtalt mig tidligere. Jeg er heller ikke enig i, at man kun indrømmer dette fradrag, når det drejer sig om børn, der ikke har indtægt ved eget arbejde, medens man sletter det, når børnenes indtægt når op på 800, 700 og 600 kr. Hvis man overhove-

det skal have en indtægtsgrænse i disse tilfælde, må beløbet fastsættes betydelig højere.

Man ser naturligvis med sympati på, at dersikres de gamle, dem, der har små indkomster og ikke har så let ved at skaffe sig ekstra indtægter, en lavere skattebetaling end den, der ellers er hjemlet i skattelovgivningen. Men mit parti er ikke tilfreds med en sådan særlovgivning for de gamle, for det forekommer os, at alle andre samfundsborgere, der har de samme små indkomster, bør beskattes efter de samme regler. Det kunne man gøre ved at ændre skatteskalaen og ved at ændre de øvrige fradrag. For de gamles vedkommende må det vel iøvrigt være rimeligt, at man affatter skatteloven på en sådan måde, at de, der kun har renten og eventuelt et lille supplement fra deres fagforbund, ingen sinde må beskattes anderledes, end at der kun er tale om en rent symbolsk skattebetaling.

Jeg kunne ved eksempler vise, hvor stærk en stigning der er i skatteskalaens summer. Det giver et forfærdeligt billede, for det viser, at der er tale om en meget stor forøgelse af skattebyrden på de små indkomster. Vel er jeg klar over, at vi har fået forøgelser af skattebyrden, siden loven af 1922 blev lavet, men såvidt jeg kan se af det forslag, der ligger på bordet her, er der ikke regnet med lettelse i skattetrykket for manden med den lille indkomst; der er vel snarere regnet med en skærpelse, og det er klart, at noget sådant vil ikke blive godkendt af den jævne befolkning.

Man skal også gøre sig klart, at selvom vi kører videre med det, der var gældende i fjor, bliver der tale om et hårdere skattetryk på dem med de små indkomster. Det er et spørgsmål, jeg så ofte har fremdraget, og som bliver aktuelt hvert år, når arbejdere og tjenestemænd får dækning for prisstigningerne, uden at de egentlig får et højere levestandard, og uden at de egentlig får en større skatteevne.

Dernæst forekommer det mig, at man tager altfor lemfældigt fat på aktieselskaberne. På dem er der i virkeligheden mulighed for